இந்திய உச்சநீதிமன்றம்

2019 ம் வருடம் மார்ச் 13 ம் தேதி

முன்னிலை:

மாண்புமிகு நீதியரசர்கள் திரு. திரு.Y தனஞ்ஜெயா மற்றும் திரு. சந்திரசூட்

குற்றவியல் மேல்முறையீடு எண்: 485/2019

குற்றவியல் நடைமுறை சட்டம், 1973:

பிரிவு 397 பிரிவு 401 உ/இ – திருத்த அதிகார வரம்பு – செயல்படுத்துதல், நோக்கம் – விவாதிக்கப்பட்டது – உடனடி வழக்கில், அரசு தரப்பு வழக்கு பின்வருமாறு பாதிக்கப்பட்டவர்–இறந்தவர் மற்றும் எதிர்மனுதாரர் மத்திய வங்கியின் ஊழியர்கள் – இறந்தவர் எதிர்மனுதாரரால் துன்புறுத்தலுக்கு உட்படுத்தப்பட்டார் இதனால் மனமுடைந்த அவர் விஷம் குடித்து தற்கொலை செய்து கொண்டார்– சிறப்பு நீதிபதியால் எதிர்மனுதாரர்க்கு எதிராக இ.த.ச. பிரிவு 306 மற்றும் எஸ்சி & எஸ்டி சட்டத்தின் பிரிவு 3 (2) (வி) ஆகியவற்றின் கீழ் குற்றச்சாட்டுகள் பதிவு செய்யப்பட்டன – இறந்தவர் தற்கொலைக்கு ஆத்திரமூட்டல், தூண்டுதல் அல்லது ஊக்குவிப்பு தொடர்பாக எந்த ஆதாரமும் இல்லை என்ற அடிப்படையில் பிரதிவாதியை உயர் நீதிமன்றம் குற்றச்சாட்டுகளிலிருந்து விடுவித்தது – அரசின் மேல்முறையீட்டில்– தீர்வு : விசாரணையின் போது வெளிவந்ததை உயர்நீதிமன்றம் புறக்கணித்தது –

எதிர்மனுதாரரால் தனக்கு துன்புறுத்தல் ஏற்பட்டதாக இறந்தவரால் பல புகார்கள் தாக்கல் செய்யப்பட்டன – அவற்றில் கடைசி புகார் அவர் தற்கொலை செய்து கொள்வதற்கு சில நாட்களுக்கு முன்பு தாக்கல் செய்யப்பட்டது – எதிர்மனுதாரர் இறந்தவரின் பெயரில் மோசடியான முறையில் ரூ .5 லட்சம் கடன் வாங்கியதாகவும், அவருக்கு இடையே வாக்குவாதம் ஏற்பட்டதாகவும் குற்றம் சாட்டப்பட்டது மற்றும் அந்த வகையில் இறந்தவர் – மேலும், இறந்தவரை வாடகை வீட்டில் இருந்து வெளியேற்றியதாகவும், மத்திய வங்கியில் வேலையிலிருந்து பணிநீக்கம் செய்ததாகவும் எதிர்மனுதாரர் மீது குற்றம் சாட்டப்பட்டது – அதற்கான மரண வாக்குமூலம் இருந்தது – சிறப்பு நீதிபதியின் குற்றச்சாட்டுகளை பதிவு செய்யும் உத்தரவை உறுதிப்படுத்த போதுமான ஆதாரங்கள் பதிவு செய்யப்பட்டன – எனவே, குற்றம் சாட்டப்பட்டவரை விடுவிப்பது நியாயமானதல்ல – உயர் நீதிமன்றத்தின் உத்தரவு ரத்து – தண்டனைச் சட்டம், 1860 – பிரிவு 306 – பட்டியல் சாதியினர் மற்றும் பழங்குடியினர் (வன்கொடுமை தடுப்பு) சட்டங்கள், 1989 – பிரிவு 3 (2) (வி).

அமித் கபூர் எதிர் ரமேஷ் சந்தர் (2012) 9 SCC460 : [2012] 7 SCR 988; ராஜஸ்தான் மாநிலம் எதிர் பதேகரன் மெஹ்து (2017) 3 SCC198 : [2017] 2 SCR 491; சித்ரேஷ் குமார் சோப்ரா எதிர் டெல்லி மாநிலம் (என்.சி.டி) (2009) 16 SCC 605 : [2009] 13 SCR 230; ராஜ்பீர் சிங் எதிர் உ.பி. மாநிலம் (2006) 4 SCC 51 : [2006] 2 SCR 1134 – சார்வுறப்பட்டது.

வழக்கு சட்ட குறிப்பு

[2012]	7 988	சார்வுறப்பட்டது பத்தி 11
[2017]	2 SCR 491	சார்வுறப்பட்டது பத்தி 12
[2009]	13 SCR 230	சார்வுறப்பட்டது பத்தி 14
[2006]	2 SCR 1134	சார்வுறப்பட்டது பத்தி 15

குற்றவியல் மேல்முறையீடு அதிகாரவரம்பு: குற்றவியல் மேல்முறையீடு எண்: 485/2019.

இந்தூர் கிளை , மத்திய பிரதேச உயர்நீதிமன்ற 31.01.2018 ஆம் தேதி சி.ஆர்.ஆர். வழக்கு எண் 458/2018 ல் பிறப்பித்த தீர்ப்பில் மற்றும் ஆணையிலிருந்து

வைபவ் ஸ்ரீவஸ்தவா, பிரதுமன் கே., எச்.பராஷர் மற்றும் ராகுல் கவுசிக், மேல்முறையீட்டு மனுதாரரின் வழக்கறிஞர்கள்.

ஷிவம் சர்மா, மேக்னா மிட்டல், ஆர்.கே.யாதவ் மற்றும் ராஜ் கிஷோர் சவுத்ரி, எதிர்மனுதாரரின் வழக்கறிஞர்கள்.

நீதிமன்றத்தின் இத்தீர்ப்பு மாண்புமிகு நீதியரசர்கள் முனைவர் திரு.Y தனஞ்ஜெயா மற்றும் திரு. சந்திரசூட் அவர்களால் பகரப்பட்டது.

1. அனுமதி வழங்கப்பட்டது.

2. தற்போதைய மேல்முறையீடு மத்தியப் பிரதேச உயர் நீதிமன்றத்தின் இந்தூர் கிளையின் கற்றறிந்த தனி நீதிபதி 1 ஜனவரி 31, 2018 தேதியிட்ட தீர்ப்பில் இருந்து எழுகிறது, சிறப்பு நீதிபதி நீமுச்சால் அமைக்கப்பட்ட குற்றச்சாட்டுகளிலிருந்து எதிர்மனுதாரரை விடுவித்தது. சிறப்பு நீதிபதி, நீமுச் 13.10.17 தேதியிட்ட உத்தரவின் மூலம் 2017 இன் சிறப்பு வழக்கு எண். 51 இல் எதிர்மனுதாரர்கக்கு எதிராக இந்திய

தண்டனைச் சட்டம், 1860 மற்றும் பட்டியலிடப்பட்ட சாதிகளின் மற்றும் பட்டியலிடப்பட்ட பழங்குடியினர் (வன்கொடுமைகள் தடுப்பு) சட்டம், 1989.
பிரிவு 3(2)(V) பிரிவு 306 இன் கீழ் குற்றச்சாட்டுகளை முன்வைத்தார்.

3. நவம்பர் 19, 2018 அன்று இந்த நீதிமன்றம் வெளியிட்ட அறிவிப்பின்படி, எதிர்மனுதாரர் கற்றறிந்த வழக்குரைஞர் ஆலோசனை மூலம் ஆஜராகியுள்ளார். மத்தியப் பிரதேச மாநிலத்தின் அரசுக்கான தலைமை வழக்குரைஞர் மற்றும் எதிர்மனுதாரரின் வழக்கறிஞரிடமும் கேட்டுள்ளோம்.

4. 9 ஆகஸ்ட் 2017 அன்று, ஜோதி ஷர்மா நீமுச்சில் உள்ள தனது வீட்டில் விஷம் குடித்து தற்கொலை செய்து கொண்டார். விஷம் அருந்திய அவர் உடனடியாக மாவட்ட மருத்துவமனைக்கு சிகிச்சைக்காக அனுப்பி வைக்கப்பட்டார். பாதிக்கப்பட்டவரின் மரண வாக்குமூலம் 9 ஆகஸ்ட் 2017 அன்று நைப் தாசில்தார் நீமுச் முன்னிலையில் பதிவு செய்யப்பட்டது.

மரண வாக்குமூலத்தின் தொடர்புடைய பகுதி கீழே பிரித்தெடுக்கப்பட்டுள்ளது:

"கேள்வி: உங்களுக்கு என்ன நேர்ந்தது?
பதில்: நான் விஷம் சாப்பிட்டேன்.

கேள்வி: ஏன் விஷம் குடித்தீர்கள்?
பதில்: எனக்கு வேலை கிடைக்கவில்லை, நான் எங்கு சென்றாலும், ஜீரனில் வசிக்கும் தீபக் பாமாவத், என்னை வேலையில் இருந்து நீக்கிவிட்டார். முன்னதாக, அவர் என்னை பாலியல் பலாத்காரம் செய்தார், அதன் மீது நான் அவர் மீது வழக்கு பதிவு செய்தேன், அதன் பிறகு அவர் என்னை துன்புறுத்துகிறார்.

கேள்வி: நீங்கள் வேறு ஏதாவது சொல்ல விரும்புகிறீர்களா?
பதில்: இல்லை."

5. ஜோதி சர்மா 10 ஆகஸ்ட் 2017 அன்று உதய்பூரில் உள்ள ஒரு மருத்துவமனையில் சிகிச்சைக்காக அனுமதிக்கப்பட்டார். முதல் தகவல் அறிக்கை 3 ஆகஸ்ட் 16, 2017 அன்று பதிவு செய்யப்பட்டது. விசாரணையின் போது, எதிர்மனுதாரர் 6 செப்டம்பர் 2017 அன்று கைது செய்யப்பட்டார். விசாரணை முடிந்ததும், விசாரணை அதிகாரி 22 செப்டம்பர் 2017 அன்று இந்திய தண்டனைச் சட்டத்தின் பிரிவு 306 மற்றும் பட்டியல் சாதிகள் மற்றும் பழங்குடியினர் (வன்கொடுமை தடுப்பு) சட்டத்தின் பிரிவு 3 (2) (வி) மற்றும் பிரிவு 3 (2) (வி) (ஏ) ஆகியவற்றின் கீழ் நீமுச் சிறப்பு நீதிபதி முன்பு குற்றப்பத்திரிகையை சமர்ப்பித்தார். இது அக்டோபர் 13, 2017 அன்று எடுக்கப்பட்டது. 2018 ஜனவரி 10 அன்று குற்றச்சாட்டுகள் பதிவு செய்யப்பட்டன. குற்றச்சாட்டுகளை பதிவு செய்யும் உத்தரவை எதிர்த்து, உயர் நீதிமன்றத்தில் குற்றவியல் சீராய்வு மனு தாக்கல் செய்யப்பட்டது.

6. இந்த வழக்கை விசாரித்த தனி நீதிபதி, விசாரணை நீதிபதியின் உத்தரவை ரத்து செய்து, எதிர்மனுதாரரை விடுதலை செய்ய உத்தரவிட்டார்.

7. விசாரணை முடிந்த பின்னர் தாக்கல் செய்யப்பட்டுள்ள குற்றப்பத்திரிகைக்கு அரசுக்கான துணை தலைமை வழக்கறிஞர் குறிப்பிட்டுள்ளார். 2017 ஆகஸ்ட் 9 ஆம் தேதி பதிவு செய்யப்பட்ட பாதிக்கப்பட்டவரின் மரண வாக்குமூலம் உள்ளது என்று வழக்கறிஞர் சமர்ப்பித்தார். எதிர்மனுதாரரும், இறந்தவரும் மத்திய வங்கியின் ஊழியர்கள் என்பது விசாரணையில் தெரியவந்துள்ளதாக வலியுறுத்தப்பட்டது. இறந்தவரின் பெயரில் போலி கையெழுத்து போட்டு கடன் பெற்றுள்ளார். கடன் செலுத்தப்படவில்லை, இதன் விளைவாக, 2017 ஆகஸ்ட் 3 அன்று, மத்திய வங்கி இறந்தவருக்கு கடனை திருப்பிச் செலுத்துமாறு ஒரு அறிவிப்பை வெளியிட்டது. விசாரணையின் போது, பாதிக்கப்பட்ட பெண் 2016 நவம்பர் 1 அன்று பி.எஸ்.ஜீரானில் நிலைய அதிகாரி பி.எஸ்.ஜீரானிடமும், 2017 ஜனவரி 6 அன்று நீமுச் மாவட்ட ஆட்சியரிடமும் மூன்று புகார்களை சமர்ப்பித்ததை விசாரணை குளு கண்டறிந்தது.

இறந்தவரை வேலையில் இருந்து நீக்கச் செய்ததாகவும், அவரது வீட்டு உரிமையாளரை பதவியில் இருந்து வெளியேற்றியதாகவும் எதிர்மனுதாரர் மீது குற்றம் சாட்டப்பட்டுள்ளது. விசாரணையின் போது வெளிவந்துள்ள இந்த தகவல் குறித்து, விடுவிக்கப்படுவதற்கான வழக்கு நிரூபிக்கப்படவில்லை என்று வலியுறுத்தப்படுகிறது.

8. மறுபுறம், எதிர்மனுதாரரின் சார்பில் ஆஜரான வழக்கறிஞர், முதல் தகவல் அறிக்கையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அனைத்தும் சார்வுறப்பட்டுள்ளதாகவும், இறந்தவரை மத்திய வங்கியில் வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்டார் என்றும், கடன் தவணைகளை பண ஒப்படைப்பு செய்வதற்காக பட்டியலினத்தைச் சார்ந்த பெண் என்பதால் அவரை துன்புறுத்தியதாகவும், சித்திரவதை செய்ததாகவும் கூறினார். முதல் தகவல் அறிக்கையின் உள்ளடக்கங்களைப் பொறுத்தவரை, தண்டனைச் சட்டத்தின் பிரிவு 306 இன் கீழ் ஒரு குற்றச்சாட்டைத் தக்கவைக்க 'தூண்டுதல்' என்ற விளக்கத்திற்குள் வரும் ஆத்திரமூட்டல், தூண்டுதல் அல்லது தூண்டுதல் எதுவும் இல்லை என்ற முடிவுக்கு உயர் நீதிமன்றம் வருவது நியாயமானது என்று வழக்கறிஞர் சமர்ப்பித்தார்.

9. எதிர்த்துரைக்கப்பட்ட உத்தரவை நிறைவேற்றுவதில் உயர் நீதிமன்றத்துடன் கருத்தில்கொண்ட ஒரே சூழ்னிலை பின்வரும் சாரத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது:

"11..... இறந்தவருக்கு எந்த வேலையும் கிடைக்கவில்லை, மேலும் மனுதாரர் சுமையை உருவாக்குகிறார் என்ற எண்ணத்தில் இருக்கிறார், அதனால் அவருக்கு புதிய வேலை எதுவும் கிடைக்கவில்லை. இறந்தவர் தற்கொலை செய்து கொள்ள வேண்டும் என்று எதிர்மனுதாரர் எண்ணியதில்லை."

உயர்நீதிமன்றத்தின் தீர்வு:

"16. ..... தற்போதைய வழக்கின் உண்மைகள் மற்றும் சூழ்நிலைகளில், இறந்தவரின் தற்கொலைக்கு தூண்டுதல் அல்லது ஊக்குவிப்பு தொடர்பாக எந்த ஆதாரமும் இல்லை....."

10. சிறப்பு நீதிபதி, நீமுச் அமைக்கப்பட்ட குற்றச்சாட்டுகளுக்குப் எதிர்மனுதாரரை விடுவிக்க, குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டத்தின், 1973 401 உடன் படிக்கப்பட்ட பிரிவு 397 இன் கீழ் உயர்நீதிமன்றம் அதன் மறுசீரமைப்பு அதிகார வரம்பைச் சரியாகப் பயன்படுத்தியுள்ளதா என்பதை இப்போது ஆராய்வோம்.

11. அமித் கபூர் எதிராக ரமேஷ் சந்தர் வழக்கில், இந்த நீதிமன்றத்தின் நீதியர் ஈராயம் , பிரிவு 397 ன் கீழ் நீதிமன்றத்தின் மறுசீரமைப்பு அதிகாரத்தை தெளிவுபடுத்தியது. நீதியரசர் ஸ்வதந்தர் குமார் இவ்வாறு குறிப்பிட்டார்:

"12. சட்டப்பிரிவு 397 ஒரு வழக்கில் பிறப்பிக்கப்பட்ட நடவடிக்கைகள் அல்லது உத்தரவின் சட்டப்பூர்வத்தன்மை மற்றும் ஒழுங்குமுறை குறித்து திருப்தி அடையும் நோக்கங்களுக்காக கீழ் நீதிமன்றத்தின் பதிவுகளை அழைக்கவும் ஆய்வு செய்யவும் நீதிமன்றத்திற்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது. காப்புரிமை குறைபாடு அல்லது அதிகார வரம்பு அல்லது சட்டத்தின் பிழையை சரிசெய்வதே இந்த விதியின் நோக்கம். நன்கு நிறுவப்பட்ட பிழை இருக்க வேண்டும் மற்றும் சட்டத்திற்கு இணங்க இருப்பதாகத் தெரிகிற உத்தரவுகளை கவனமாக பரிசீலிக்கப்பட வேண்டு ஏனெனில் நீதிமன்றம் அந்த உத்தரவுகளை ஆராய்வது பொருத்தமாக இருக்காது. இந்த நீதிமன்றத்தின் பல்வேறு தீர்ப்புகளை ஒருவர் பார்த்தால், சவாலின் கீழான முடிவுகள் , சட்டத்தின் விதிகளை பின்பற்றுவது இல்லை, பதிவு செய்யப்பட்ட கண்டுபிடிப்பு எந்த ஆதாரத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கவில்லை, பொருள் சான்றுகள் புறக்கணிக்கப்படுகின்றன அல்லது நீதித்துறையின் விவேகம் தன்னிச்சையாக அல்லது முரட்டுத்தனமாக பயன்படுத்தப்படுகிறது முற்றிலும் தவறாக இருக்கும் இடத்தில் மறுசீராய்வு அதிகார வரம்பு செயல்படுத்தப்படலாம் என்பது வெளிப்படுகிறது. இவை முழுமையான வகுப்புகள் அல்ல, வெறும் குறியீடுகள். ஒவ்வொரு வழக்கும் அதன் தகுதியின் அடிப்படையில் தீர்மானிக்கப்பட வேண்டும்.

13. மற்றொரு நன்கு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட விதிமுறை என்னவென்றால், உயர் நீதிமன்றத்தின் மறுசீராய்வு அதிகார வரம்பு மிகவும் வரையறுக்கப்பட்ட ஒன்றாகும் மற்றும் வழக்கமான முறையில் பயன்படுத்த முடியாது. உள்ளமைக்கப்பட்ட கட்டுப்பாடுகளில் ஒன்று, அது இடைக்கால அல்லது இடைக்கால உத்தரவுக்கு எதிராக இருக்கக்கூடாது. மறுசீரமைப்பு அதிகார வரம்பைப் பயன்படுத்துவதே அநீதிக்கு வழிவகுக்கக் கூடாது என்பதை நீதிமன்றம் மனதில் கொள்ள வேண்டும். ஒரு குறிப்பிட்ட வழக்கில் குற்றச்சாட்டு முறையாகவும், சட்டத்திற்கு உட்பட்டும் உருவாக்கப்பட்டுள்ளதா என்ற கேள்வியை நீதிமன்றம் கையாளும் போது, அந்த வழக்கு கணிசமாக மேற்கூறிய பிரிவுகளுக்குள் வராவிட்டால், அதன் திருத்த அதிகார வரம்பைப் பயன்படுத்துவதில் தலையிடத் தயங்கலாம். குற்றப்பத்திரிக்கை தாக்கல் செய்வது கூட குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டத்தின் கீழ் நடவடிக்கைகளில் மிகவும் மேம்பட்ட கட்டமாகும்."

விதியின் கீழ் தங்கள் அதிகார வரம்பைப் பயன்படுத்தும் போது உயர் நீதிமன்றங்கள் மனதில் கொள்ள வேண்டிய ஒரு தொகுதி கோட்பாடுகளையும் நீதிமன்றம் தெளிவுபடுத்தியது:

"27.... இந்த நீதிமன்றத்தின் பல்வேறு தீர்ப்புகளின் சிறந்த மற்றும் புறநிலைப் பகுப்பாய்வின் அடிப்படையில், அதிகார வரம்பைச் சரியாகப் பயன்படுத்துவதற்கு, குறிப்பாக, குற்றச்சாட்டை ரத்து செய்வது தொடர்பாக சட்ட பிரிவு 397 அல்லது பிரிவின் 482 கீழ் அல்லது இரண்டு பிரிவுகளும் ஒன்றாக இணையும்போது அதிகார வரம்பைப் பயன்படுத்துவதில் கருத்தில் கொள்ள வேண்டிய சில கொள்கைகளை எங்களால் வகுக்க முடிகிறது:

27.2. வழக்கின் பதிவு மற்றும் அதனுடன் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஆவணங்களில் இருந்து முன்வைக்கப்பட்டுள்ள சர்ச்சைக்குரிய குற்றச்சாட்டுகள்

குற்றத்தை நிரூபிக்கிறதா இல்லையா என்பதை நீதிமன்றம் சோதிக்க வேண்டும். குற்றச்சாட்டுகள் மிகவும் அபத்தமானது மற்றும் உள்ளார்ந்த சாத்தியமற்றது என்றால், விவேகமுள்ள எந்தவொரு நபரும் அத்தகைய முடிவை எப்பொழுதும் எட்ட முடியாது மற்றும் குற்றவியல் குற்றத்தின் அடிப்படை கூறுகள் திருப்தி அடையவில்லை என்றால், நீதிமன்றம் தலையிடலாம்.

27.3. உயர்நீதிமன்றம் தேவையில்லாமல் தலையிடக் கூடாது. குற்றச்சாட்டை உருவாக்கும் கட்டத்தில் அல்லது குற்றச்சாட்டை ரத்து செய்யும் கட்டத்தில் வழக்கு தண்டனையில் முடிவடைகிறதா இல்லையா என்பதைக் கருத்தில் கொள்வதற்கு சாட்சியங்களை உன்னிப்பாக ஆராய வேண்டிய அவசியமில்லை.

27.4. நீதி தவறிழைக்கப்படுவதைத் தடுப்பதற்கும், கீழ்நிலை நீதிமன்றங்களால் இழைக்கப்படக்கூடிய சில பாரதூரமான தவறுகளைச் சரிசெய்வதற்கும் அத்தகைய அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துவது முற்றிலும் இன்றியமையாததாக இருக்கும்பட்சத்தில், உயர் நீதிமன்றம் அதன் உள்ளார்ந்த அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்தி தலையிட வெறுக்க வேண்டும்.

27.9. நீதிமன்றங்கள் கவனிக்க வேண்டிய மற்றொரு மிக முக்கியமான எச்சரிக்கை என்னவென்றால், வழக்கு விசாரணை முடிவடையும் அடிப்படையில் போதுமான பொருள் உள்ளதா என்பதை தீர்மானிக்க, பதிவுகளில் உள்ள உண்மைகள், சான்றுகள் மற்றும் பொருட்களை ஆய்வு செய்ய முடியாது; நீதிமன்றமானது முதன்மையாக ஒட்டுமொத்தமாக எடுக்கப்பட்ட குற்றச்சாட்டுகள் ஒரு குற்றமாக அமையுமா, அப்படியானால், அது அநீதிக்கு இட்டுச் செல்லும் நீதிமன்றச் செயல்முறையின் துஷ்பிரயோகமா என்பதில் அக்கறை கொண்டுள்ளது.

27.13. ஒரு குற்றச்சாட்டை ரத்து செய்வது என்பது தொடர்ச்சியான வழக்கு விதிக்கு விதிவிலக்கு. குற்றம் இன்னும் பரந்த அளவில் திருப்தியடைந்தால், நீதிமன்றம் ஆரம்ப கட்டத்தில் அதை ரத்து செய்வதை விட வழக்குத் தொடர அனுமதிக்க அதிக விருப்பம் கொண்டிருக்க வேண்டும். நீதிமன்றம் ஆவணங்கள் அல்லது பதிவுகளின் நம்பகத்தன்மை முடிவு செய்யும் நோக்கில் பதிவேடுகளை சரிபார்க்கும் என்று எதிர்பார்க்கப்படவில்லை ஆனால் இது முதன்மையாக உருவாக்கப்பட்ட கருத்து."

(முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது)

12. ராஜஸ்தான் மாநிலத்திற்கு எதிராக ஃபதேகரன் மேது வழக்கில், இந்த நீதிமன்றத்தின் நீதியர் ஈராயம், ஒரு குற்றச்சாட்டை உருவாக்குவது தொடர்பாக பிரிவு 397 இன் கீழ் அனுமதிக்கப்படும் குறுக்கீட்டின் நோக்கத்தை தெளிவுபடுத்தியுள்ளது. நீதியரசர் அசோக் பூஷன் கூறியது:

"26. கு.வி.மு.ச., பிரிவு 397–இன் கீழான குறுக்கீடு மற்றும் அதிகார வரம்பைப் பயன்படுத்துவதற்கான வாய்ப்பு, இந்நீதிமன்றத்தால் பலமுறை விளக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும், குற்றச்சாட்டு உருவாக்கப்பட்டபோது, ஒரு கட்டத்தில், பிரிவு 397 கு.வி.மு.ச.வின் கீழ் தலையிடுவதற்கான வாய்ப்பும் நன்கு தீர்க்கப்பட்டுள்ளது. ஒரு குற்றச்சாட்டை உருவாக்கும் கட்டத்தில், திமன்றம் குற்றச்சாட்டின் ஆதாரத்தில் கவனம் செலுத்தாமல் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் குற்றம் செய்ததாக வலுவான சந்தேகம் உள்ளதா என்ற கருத்தை உருவாக்க வேண்டும், இது விசாரணைக்கு உட்படுத்தப்பட்டால், அவரது குற்றத்தை நிரூபிக்க முடியும். குற்றப்பத்திரிக்கை தாக்கல் என்பது ஒரு கட்டம் அல்ல, எந்த கட்டத்தில் குற்றத்தின் இறுதி சோதனை பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். எனவே, குற்றப்பத்திரிகையை உருவாக்கும் கட்டத்தில், குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் நிச்சயமாக ஒரு குற்றத்தைச் செய்தவர் என்று நீதிமன்றம் ஒரு

கருத்தை உருவாக்குவது, அனுமதிக்கப்படாத அல்லது குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டத்தின் திட்டத்திற்கு இணங்காத ஒன்றைக் கொண்டிருப்பதாகும்."

(முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது)

13. இந்த நீதிமன்றத்தின் மேற்கூறிய முடிவுகளின் அடிப்படையில், உயர் நீதிமன்றம் தனது மறுசீராய்வு அதிகார வரம்பைச் சரியாகப் பயன்படுத்தியுள்ளதா என்பதை இப்போது நாம் தீர்மானிப்போம். இறந்தவரின் தற்கொலைக்கு வழிவகுக்கும் தூண்டுதல் அல்லது ஊக்குவிப்பு தொடர்பாக எந்த ஆதாரமும் இல்லாததால், தற்போதைய வழக்கில் குற்றச்சாட்டுகளை வகுப்பதில் கீழ் நீதிமன்றம் தவறு செய்ததாக உயர் நீதிமன்றம் கூறியது.

14. இந்த நீதிமன்றத்தின் சில தீர்ப்புகளைக் குறிப்பிடுவது பொருத்தமானது. சித்ரேஷ் குமார் சோப்ரா எதிர் ஸ்டேட் (டெல்லியின் NCT), மேல்முறையீடு செய்தவர் மற்றும் இரண்டு நபர்கள் மீது குற்றவியல் சட்டத்தின் பிரிவு 306 உ/இ பிரிவு 34 இன் கீழ் குற்றம் சாட்டப்பட்டது. மேல்முறையீடு செய்தவரும் மற்ற குற்றம் சாட்டப்பட்ட நபர்களும் குறிப்பிட்ட நிலத்தை விற்று வரும் லாபத்தில் தனது பங்கில் ஒரு பகுதியை விட்டுக்கொடுத்து செட்டில்மென்டில் கையெழுத்திடும்படி இறந்தவரை வலுக்கட்டாயமாக வற்புறுத்தியதாகக் கூறப்பட்டது. இதனால் தகராறு ஏற்பட்டு மன உளைச்சலுக்கு ஆளாகி தற்கொலை செய்து கொண்டார். விசாரணை நீதிமன்றத்தால் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டதை நீதிமன்றம் உறுதி செய்தது. இந்த நீதிமன்றத்தின் நீதியர் ஈராயம் தற்கொலைக்குத் தூண்டும் குற்றத்தின் உட்பொருட்களை வகுத்தது. நீதியரசர் திரு.டி.கே. ஜெயின் அவர்களின் தீர்வு:

"19. ரமேஷ் குமார் [(2001) 9 SCC 618 : 2002 SCC (Cri) 1088] இல் கவனித்தபடி, குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் தனது செயல்களால் அல்லது தொடர்ச்சியான நடத்தையால் இறந்தவர் தற்கொலை செய்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லாத சூழ்நிலையை உருவாக்குகிறார். , ஒரு "தூண்டுதல்" அனுமானிக்கப்படலாம். வேறு

வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் ஒருவரால் தற்கொலைக்கு தூண்டப்பட்டார் என்பதை நிரூபிக்கபடவேண்டியவை :

(i) குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்கள் இறந்தவரை வார்த்தைகளால் எரிச்சல் அல்லது எரிச்சலூட்டிக்கொண்டே இருந்தனர், தனது செயல்களால் இறந்தவரை எதிர்வினையாற்றவோ அல்லது தள்ளிவிடவோ அல்லது மரணத்திற்கு கட்டாயப்படுத்தவோ செய்யும் வரை வேண்டுமென்றே அமைதியாக இருக்கலாம், இறந்தவரை வார்த்தைகளால் அல்லது வேண்டுமென்றே புறக்கணிப்பு செய்து தற்கொலைக்கு தள்ளப்படுவது மற்றும்,

(ii) குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் மேலே குறிப்பிட்டுள்ள முறையில் செயல்படும் போது இறந்தவரைத் தூண்டிவிடவோ, தூண்டிவிடவோ அல்லது தற்கொலைக்குத் தூண்டும் நோக்கத்தைக் கொண்டிருந்தார். சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி, குற்ற முறு எண்ணம் இருப்பது தூண்டுதலின் அவசியமான உடன்பாடாகும்.

(முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது)

உண்மைகள் மற்றும் சூழ்நிலைகளின் சரியான பரிசீலனைக்குப் பிறகு, முதன்மையான பார்வையில், தற்கொலைக்கு தூண்டுதல் குற்றம் நிரூபிக்கப்பட்டது என்று நீதிமன்றம் குறிப்பிட்டது:

"22. தற்போதைய வழக்கில், மேலே எடுக்கப்பட்ட தற்கொலைக் குறிப்பைத் தவிர, விசாரணையின் போது போலீசார் பதிவு செய்த வாக்குமூலங்கள், இங்கு மேல்முறையீடு செய்தவர் உட்பட குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களுடனான வணிக பரிவர்த்தனைகளின் காரணமாக, இறந்தவர் அவர் ஒருவேளை செய்ய விரும்பாத ஒன்றைச் செய்ய பெரும் அழுத்தத்திற்கு உள்ளாகியிருப்பதைக் காட்டுகிறது. . முதல் பார்வையில், மேல்முறையீடு செய்பவர் மற்றும் அவரது கூட்டாளிகளின் நடத்தை, இறந்தவர் தனது வாழ்க்கையை முடித்துக்கொள்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை

என்று தெரிகிறது, எனவே, முதலில் பிரிவு 107 இந்திய தண்டனைச் சட்டத்தின் பிரிவு ஈர்க்கப்பட்டது."

(முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது)

குற்றச்சாட்டுகளை உருவாக்கும் கட்டத்தில், குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் குற்றம் செய்ததாகக் "கருதுவதற்கு" ஒரு காரணம் உள்ளதா என்பதைக் கண்டறியும் நோக்கில் மட்டுமே நீதிமன்றம் பொருளைப் பரிசீலிக்க வேண்டும்.

"25. குற்றப்பத்திரிகை தாக்கல் செய்யப்படும் கட்டத்தில், அதிலிருந்து வெளிவரும் உண்மைகள், அவற்றின் முகமதிப்பை எடுத்துக்கொண்டால், குற்றம் அல்லது குற்றங்கள் தொடர்பான அனைத்து அம்சங்களும் உள்ளதா என்பதைக் கண்டறியும் நோக்கில், பதிவு செய்யப்பட்ட பொருட்கள் மற்றும் ஆவணங்களை நீதிமன்றம் மதிப்பீடு செய்ய வேண்டும். இந்த வரையறுக்கப்பட்ட நோக்கத்திற்காக, அரசு தரப்பு கூறும் அனைத்தையும் உண்மையாக ஏற்றுக்கொள்ளும் என்று ஆரம்ப கட்டத்தில் எதிர்பார்க்க முடியாது என்பதால் நீதிமன்றம் ஆதாரங்களை பகுப்பாய்வு செய்யலாம். .இந்த நிலையில், குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் குற்றம் இழைத்துள்ளார் என்று "ஊகிக்க" முகாந்திரம் உள்ளதா என்பதைக் கண்டறியும் நோக்கில் மட்டுமே நீதிமன்றம் இந்த ஆவணங்களை பரிசீலிக்க வேண்டுமே தவிர, அது தண்டனைக்கு வழிவகுக்க வாய்ப்பில்லை என்ற முடிவுக்கு வரும் நோக்கத்திற்காக அல்ல.

15. இந்த நீதிமன்றத்தின் நீதியர் ஈராயம், ராஜ்பீர் சிங் எதிர் உ.பி மாநிலம் பிரிவு 227 ன் படி, "குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களுக்கு எதிராக நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு போதுமான காரணம்" உள்ளதா அல்லது குற்றம் இழைக்கப்பட்டதாக "ஊகிக்க" காரணம் உள்ளதா என்பதை உயர்நீதிமன்றம் உறுதி செய்ய வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டார். நீதியரசர் ஜி.பி.மாத்தூர் அவர்களின் தீர்வு:

"9. ஸ்திரீ அத்யாச்சார் விரோதி பரிஷத் எதிராக திலீப் நாதுமால் சோர்டியா வழக்கில், நீதிமன்றம் கீழ்க்கண்டவாறு நடைபெற்ற பிரிவு 227 இன் நோக்கத்தை ஆராயும் போது:

".....குற்றம் சாட்டப்பட்டவரை விடுவிப்பதற்கான விசாரணையின் நோக்கம் குறித்து பிரிவு 227 இல் போதுமான வழிகாட்டுதல்கள் உள்ளன. 'குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் மீது நடவடிக்கை எடுக்க போதுமான முகாந்திரம் இல்லை என்று கருதினால் நீதிபதி விடுதலை செய்ய வேண்டும்' என்று அது கூறுகிறது. இந்தச் சூழலில் 'அடிப்படை' என்பது தண்டனைக்கான அடிப்படை அல்ல, குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களை விசாரணைக்கு உட்படுத்துவதற்கான ஒரு அடிப்படை. அது விசாரணையில் தான், குற்றம் சாட்டப்பட்டவரின் குற்றமோ அல்லது குற்றமற்றவர்களோ தீர்மானிக்கப்படும், குற்றஞ்சாட்டப்படும் நேரத்தில் அல்ல. எனவே, பொருட்களை சல்லடை போட்டு எடை போடுவதில் நீதிமன்றம் விரிவான விசாரணையை மேற்கொள்ள வேண்டியதில்லை. பல்வேறு அம்சங்களை ஆழமாக ஆராய்வது அவசியமில்லை. நீதிமன்றம் கருத்தில் கொள்ள வேண்டியதெல்லாம், பதிவில் உள்ள ஆதாரங்கள் பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டால், குற்றம் சாட்டப்பட்டவரை குற்றத்துடன் நியாயமான முறையில் இணைக்குமா என்பதுதான்."

10. குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் மீது நடவடிக்கை எடுக்க போதுமான முகாந்திரம் உள்ளதா அல்லது குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் குற்றம் செய்ததாகக் கூறுவதற்கு முகாந்திரம் உள்ளதா என்ற பொருத்தமான சோதனையை உயர் நீதிமன்றம் பயன்படுத்தவில்லை. பதில் ஆம் என்று இருந்தால் விடுதலை உத்தரவு பிறப்பிக்க முடியாது, குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் விசாரணையை எதிர்கொள்ள வேண்டும். "துப்பாக்கிச்சூடு மற்ற நபர்களை குறிவைத்து நடத்தப்பட்டதால், தற்செயலாக இறந்த பூஜா பால்மிகி அந்த வழியாகச் சென்று கொண்டிருந்தார், அவர் தாக்கப்பட்டார்" என்று மட்டுமே குறிப்பிட்ட உயர் நீதிமன்றம், "மனுதாரர் இறந்தவரைக் கொல்ல விரும்பவில்லை அல்லது அவர் பட்டியல் சாதி என்ற காரணத்திற்காக அவரை இலக்காகக் கொள்ளவில்லை" என்று குறிப்பிட்டு, எதிர்மனுதாரர் 2 க்கு எதிராக

குற்றச்சாட்டுகள் பதிவு செய்யப்பட்ட உத்தரவை ரத்து செய்தது. இந்திய தண்டனைச் சட்டம் பிரிவு 301 இன் விதிகள் முற்றிலுமாக புறக்கணிக்கப்பட்டுள்ளன என்பதில் எந்த சந்தேகமும் இருக்க முடியாது, மேலும் குற்றச்சாட்டுகளை பதிவு செய்ய அறிவுறுத்தும் சிறப்பு நீதிபதி பிறப்பித்த உத்தரவின் செல்லுபடியாகும் தன்மையை மதிப்பிடுவதற்கான பொருத்தமான அளவுகோல்கள் பயன்படுத்தப்படவில்லை. எனவே, இந்த எதிர்த்துரைக்கப்பட்ட தீர்ப்பு சட்டபடி தவறானது மற்றும் ரத்து செய்யப்பட வேண்டும்.

(முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது)

16. தற்போதைய வழக்கில், விசாரணை நீதிமன்றத்தின் குற்றச்சாட்டுகளை பதிவு செய்யும் உத்தரவை நிலைநிறுத்த போதுமான ஆதாரங்கள் உள்ளன. குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் விடுவிக்கப்பட்டது நியாயமானதல்ல. விசாரணையின் போது வெளிவந்தவற்றை உயர் நீதிமன்றம் கண்டுகொள்ளவில்லை என்பது தெளிவாகிறது. இறந்தவரால் பல புகார்கள் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளதாக தகவல்கள் தெரிவிக்கின்றன. அவற்றில் கடைசியாக தற்கொலைக்கு சில நாட்களுக்கு முன் பதிவு செய்யப்பட்டது. உயிரிழந்தவரின் பெயரில் பிரதிவாதி 5 இலட்சம் ரூபாவை மோசடியான முறையில் கடனாகப் பெற்றுள்ளதாகவும், அது தொடர்பில் அவருக்கும் உயிரிழந்தவருக்கும் இடையில் வாய்த்தகராறு ஏற்பட்டதாகவும் குற்றம் சுமத்தப்பட்டுள்ளது. மேலும், எதிர்மனுதாரர் இறந்தவரை வாடகை வீட்டில் இருந்து வெளியேற்றியதுடன் மத்திய வங்கியில் பணிபுரியும் பணியிலிருந்தும் நீக்கப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. மரண வாக்குமூலம் உள்ளது.

17. எவ்வாறாயினும், இந்த தீர்ப்பு விசாரணையின் தகுதிப்பாடுகள் பாதிக்காது என்பதை நாங்கள் தெளிவுபடுத்துகிறோம்.

18. மேற்கண்ட காரணங்களுக்காக, மேல்முறையீட்டை நாங்கள் அனுமதித்து, 31 ஜனவரி 2018 தேதியிட்ட உயர்நீதிமன்றத்தின் எதிர்த்துரைக்கப்பட்ட தீர்ப்பு மற்றும் உத்தரவை ரத்து செய்கிறோம்.

மேல்முறையீடு அனுமதிக்கப்படுகிறது.

பொறுப்புத்துறப்பு

"வட்டார மொழியில் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்ட இத்தீர்ப்புரையானது, வழக்காடி, தன்னுடைய மொழியில் புரிந்துகொள்வதற்கும் பயன்படுத்திக் கொள்வதற்கும் உட்பட்டதேயன்றி, வேறெந்த நோக்கத்திற்காகவும் பயன்படுத்திக்கொள்ளலாகாது. அனைத்து நடைமுறையான மற்றும் அலுவல்முறையான நோக்கங்களுக்கும் மற்றும் தீர்ப்புரையை நிறைவேற்றலுக்கும், செயற்படுத்தலுக்கும் அதன் ஆங்கிலப் பதிப்பே அதிகாரப்பூர்வமானதாகும்."